

Alastair Crooke: Věřit v nemožné

- CZ24 News | 2. června 2023

Nekonečný hořký antagonismus vůči Putinovi a Rusku umožnil, aby se oddělila realita, kterou si sami představujeme, a nakonec se stala iluzí.

Nedávný summit G7 je třeba chápat především jako utváření bojového prostoru ve „válce narativů“, jejíž hlavní „frontou“ je dnes Bidenův tým, který trvá na tom, že pouze jedna „realita“ – ideologie „pravidel“ vedená USA (a pouze ona) – může převládnout. A zadruhé, aby zdůraznil, že Západ v této válce proti druhé „realitě“ „neprohrává“. Touto druhou realitou je mnohoznačná „jinakost“, která samozřejmě získává stále větší podporu po celém světě.

Mnoho lidí na Západě si jednoduše neuvědomuje, jak rychle se geopolitické tektonické desky posouvají: Původní rozdělení desek ([neúspěšná finanční válka](#) vyhlášená Rusku) již vedlo ke vzniku vlny. Hněv roste. Lidé se nyní již necítí osamoceni v odmítání západní hegemonie – je jim to „už jedno“.

Jen týden před summitem G7 se Liga arabských států doslova „přepólovala“; opustila svou dřívější proamerickou automaticnost. Přijetí prezidenta Asada a syrské vlády bylo logickým důsledkem sekundárního posunu tektonické desky, který uvedla do pohybu Čína se svou saúdsko-iránskou diplomacií – revoluce, kterou Mohammad bin Salmán (MbS) následně logicky rozšířil na celou arabskou sféru.

MbS zpečetil toto „vymanění se“ z americké kontroly tím, že na summit pozval prezidenta Asada, aby symbolizoval akt všeobecného obrazoborectví Ligy.

Pro Západ je ontologicky nemožné snášet rozpad své reality: vidět svou společnost a svět rozdělený na dvě části. Narativní realita je však tak zakořeněná prostřednictvím dobře vycvičené účinnosti zpráv MSM, že politici zlenivěli. Nemusejí argumentovat a nemají ani motivaci zdržovat se nepravdami.

Dynamika je pozoruhodná: přehnaná „monolitická realita“ se mění v manichejský boj na život a na smrt. Jakékoli ustoupení „zadavatelů“ může vést ke zhroucení mediálního narativního „domečku z karet“. (Toto pojetí monolitické reality nesdílí většina ostatních společností, které vnímají realitu jako mnohotvárnou).

Popírání se stává endemickým. Jsme tedy svědky jestřábí G7, která odvádí pozornost od narativního neúspěchu (pádu Bachmuta) tím, že se nezávazně [přihlásí k záměru](#) dodat Ukrajině stíhačky F-16; pokárá Čínu za to, že nedonutila prezidenta Putina „ustoupit“ na Ukrajině; a využije schůzku k vytvoření narativního rámce pro nadcházející konfrontaci s Čínou v obchodních otázkách a na Tchaj-wanu.

Jedna z komentátorek (na summitu) si položila otázku: „Jsem ještě v Evropě, nebo už v Japonsku?“, když poslouchala rétoriku jako vystřiženou z dřívějšího projevu von Der Leyenové k EU. Von der Leyenová vytvořila formulaci o „odstranění rizika“ ve vztahu k Číně, aby zamaskovala plíživé rozdělení výroby mezi EU a Čínou na půdě továrny Komise EU. Tato poznámka však slouží ke zdůraznění toho, jak se Von der Leyenová de facto stala členkou Bidenova týmu.

Čína rozzlobeně reagovala na tvrzení, že se summit G7 stal dílnou pro „očerňování“ a pomlouvání Číny.

G7 považuje toto rozsáhlé formování narativu pro konfrontaci s Čínou za nezbytné, protože zbytek světa nepovažuje Čínu za skutečnou „hrozbu“ pro USA: Chápou spíše, že skutečné „hrozby“ pro USA pramení z jejich vnitřních rozporů, a nikoli z vnějších zdrojů.

Význam G7 nespočívá ani tak v tom, že se v ní objevily protičínské narativy, ale jednoduše řečeno v tom, že celá epizoda vyjadřuje západní pýchu a popírání, což je ve vztahu k Ukrajině předzvěstí extrémního nebezpečí. Vypovídá o skutečnosti, že Západ – v současném mentálním režimu – nebude schopen předložit žádnou věrohodnou politickou iniciativu k ukončení ukrajinského konfliktu (připomeňme, že Moskva byla předchozí minskou epizodou těžce zmrzačena).

Jazyk G7 se zřídka jakékoli seriózní diplomacie a signalizuje, že je i nadále nutné držet se mantry „neprohrát“: Pád Bachmuta není porážkou Kyjeva, ale Pyrrhovou prohrout Putina; Ukrajina vítězí, Putin prohrává, znělo poselství G7.

Pýcha spočívá ve věčném povyšování Západu nad prezidentem Putinem a Ruskem. Washington (a Londýn) se prostě nemohou zbavit přesvědčení, že Rusko je křehké, jeho ozbrojené síly sotva, pokud vůbec, schopné, jeho ekonomika se hroutí, a že proto Putin pravděpodobně využije každou „olivovou ratolest“, kterou mu Amerika nabídne.

Představa, že by prezident Si mohl – nebo chtěl – tlačit na Putina, aby na Ukrajině „ustoupil“ a přijal příměří za podmínek EU – což jsou „Zelenského podmínky“ – je iluzorní. Přesto se zdá, že někteří klíčoví představitelé EU si skutečně myslí, že Si nebo Módí mohou Putina přimět k odchodu z Ukrajiny za podmínek zcela výhodných pro Kyjev. Tito evropští představitelé jsou jednoduše nebezpečnými rukojmími psychologických procesů, které živí jejich popírání.

Rusko „vítězí“ na finanční frontě i na globální diplomatické frontě. Má drtivou převahu v počtu sil, má převahu ve výzbroji, má převahu na obloze a v elektromagnetické sféře. Zatímco Ukrajina je v rozkladu, její síly jsou zdecimované a kyjevský celek se rychle rozpadá.

Copak jim to nedochází? Ne. Nekonečný zahořklý antagonismus vůči Putinovi a Rusku umožnil, aby se realita, kterou si sami představují, oddělila, aby se stále více vzdalovala od jakéhokoli spojení s realitou a aby pak přešla do bludu – vždy se opírajícího o podobně smýšlející roztleskávače, kteří ji potvrzují a rozšiřují radikalizaci.

Jedná se o vážnou psychózu. Protože místo toho, aby Západ řešil konflikt racionálně, neustále přichází s „nesmysly“, jako je „[zamrzlý konflikt](#)“. To si vážně myslí, že Rusko bude „sedět se založenýma rukama“, zatímco Západ „postaví“ na západě Ukrajiny po zuby ozbrojeného zástupce NATO? Zástupce, který bude dlouhodobě působit jako hnisající vřed na ruské straně a krvácet z ruských zdrojů? Myslí si snad, že ruské vrchní velení ztratilo ponaučení z Afghánistánu? Mohu vám říci, že nikoliv. Byl jsem jedním z aktérů [té tragédie](#).

Co dál? Rusko bude pravděpodobně vyčkávat, zda Kyjev bude schopen zahájit ofenzivu – nebo ne. Pokud Kyjev ofenzivu zahájí, pro Rusko by mělo smysl nechat ukrajinské síly, aby se vrhly na ruské obranné linie a vynaložily své síly dále, v novém „mlýnku na maso“. Moskva vyzkouší, zda jsou kyjevští patroni poté ochotni uznat „fakta na místě“, a nikoliv nějakou imaginární realitu, tím, že přistoupí na podmínky Moskvy. V opačném případě může ruské vyčerpávání pokračovat a pokračovat až k polským hranicím. Jiná možnost neexistuje – i kdyby to měla být poslední volba Moskvy.

Odklon F-16 nezmění strategickou rovnováhu války, ale samozřejmě ji prodlouží. Přesto se evropští lídři na zasedání G7 tohoto návrhu chytli.

Podplukovník Daniel Davis, vedoucí pracovník organizace Defence Priorities ve Washingtonu, [varoval](#):

„Není důvod očekávat, že by se kvůli nim (letounům F-16) dramaticky změnila situace Kyjeva ve válce. Ani 40 až 50 stíhaček, o které Ukrajina údajně žádá, zásadně nezmění průběh války. Větší otázka, kterou by si „Američané měli položit Bidenovi, však zní: za jakým účelem? Čeho chce administrativa dodávkou F-16 dosáhnout? Čeho chceme fyzicky dosáhnout? Jaký konečný stav si prezident pro válku představuje a jak by přítomnost letounů F-16 zvýšila šance na úspěch?

„Pokud mohu soudit, tyto otázky nebyly ani položeny, natož zodpovězeny, představiteli administrativy nebo Pentagonu“ ... Washington by se měl začít mnohem více soustředit na konkrétní prostředky ochrany amerických zájmů a ukončení války a méně na bezvýznamné dodávky zbraní, které se nezdají být součástí žádné ucelené strategie“.

Stejnou otázku je třeba položit i EU: „Za jakým účelem?“ Byla tato otázka vůbec položena, natož zodpovězena?

Dobře, pojďme si na to odpovědět: Čeho dosáhne 50 letounů F-16? Evropští představitelé tvrdí, že usilují o brzké ukončení konfliktu, ale tato iniciativa povede k pravému opaku. Bude představovat další milník v eskalaci směrem k „věčné válce“ proti Rusku, kterou si někteří vroucně přejí. Rusko pak pravděpodobně nebude vidět jinou možnost, než přejít k plné válce proti NATO.

Zdá se, že Evropané nejsou schopni říci Americe „ne“. Přesto plukovník Davis jasně varuje, že záměrem USA je „přenést břemeno fyzické podpory Ukrajiny na naše evropské partnery“. Implicitně to naznačuje „dlouhou válku“ v Evropě. Jak jsme se probouha dostali až sem? (Tím, že jsme od počátku věci nedomysleli, když Evropa tak nadšeně a nereflektovaně přijala finanční válku proti Rusku).

Deník Financial Times nedávno [napsal](#), že Ukrajina má pět měsíců na to, aby USA a dalším západním podporovatelům předvedla určité „pokroky“ a přesvědčila je o svých plánech v konfliktu s Ruskem: *„Pokud se dostaneme do září a Ukrajina nedosáhne významných úspěchů, pak bude mezinárodní tlak na [Západ], aby ji přiměl k jednání, obrovský“.*

Plukovník Davis říká, že „je jen málo pravděpodobné, že by se stíhačky [F-16] letos podívaly do bojů nad oblohou Ukrajiny“. Biden tedy jen tak mimochodem prodloužil válku daleko za září.

Pokud chce Evropa válku brzy ukončit, musí doufat, že kyjevský „projekt“ brzy imploduje. (A to se možná stane, nehledě na stíhačky F-16.)

AUTOR: Alastair Crooke

[ZDROJ](#)

Překlad: zvedavec.news